

Ion Creangă

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

Poveste adaptată de **Laura Ivona Dumitru**

Desenată de **Cezar Mandache**

Editura
ANDREAS

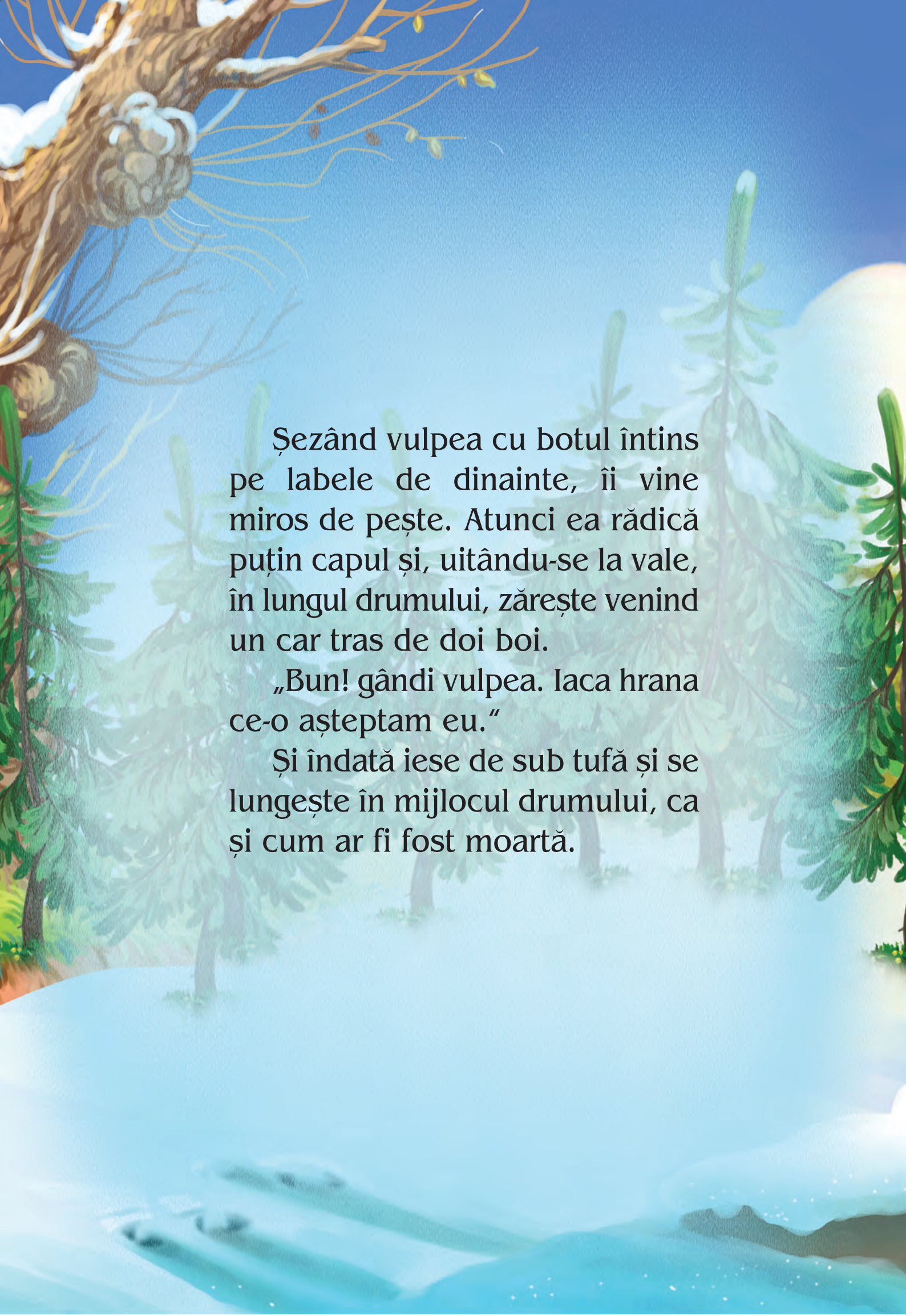

Ion Căzangă

1 MARTIE 1837 – 31 DECEMBRIE 1889

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană și nu găsisese nicăiri. Făcându-se ziua albă, vulpea iese la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă, să poată găsi ceva de mâncare.

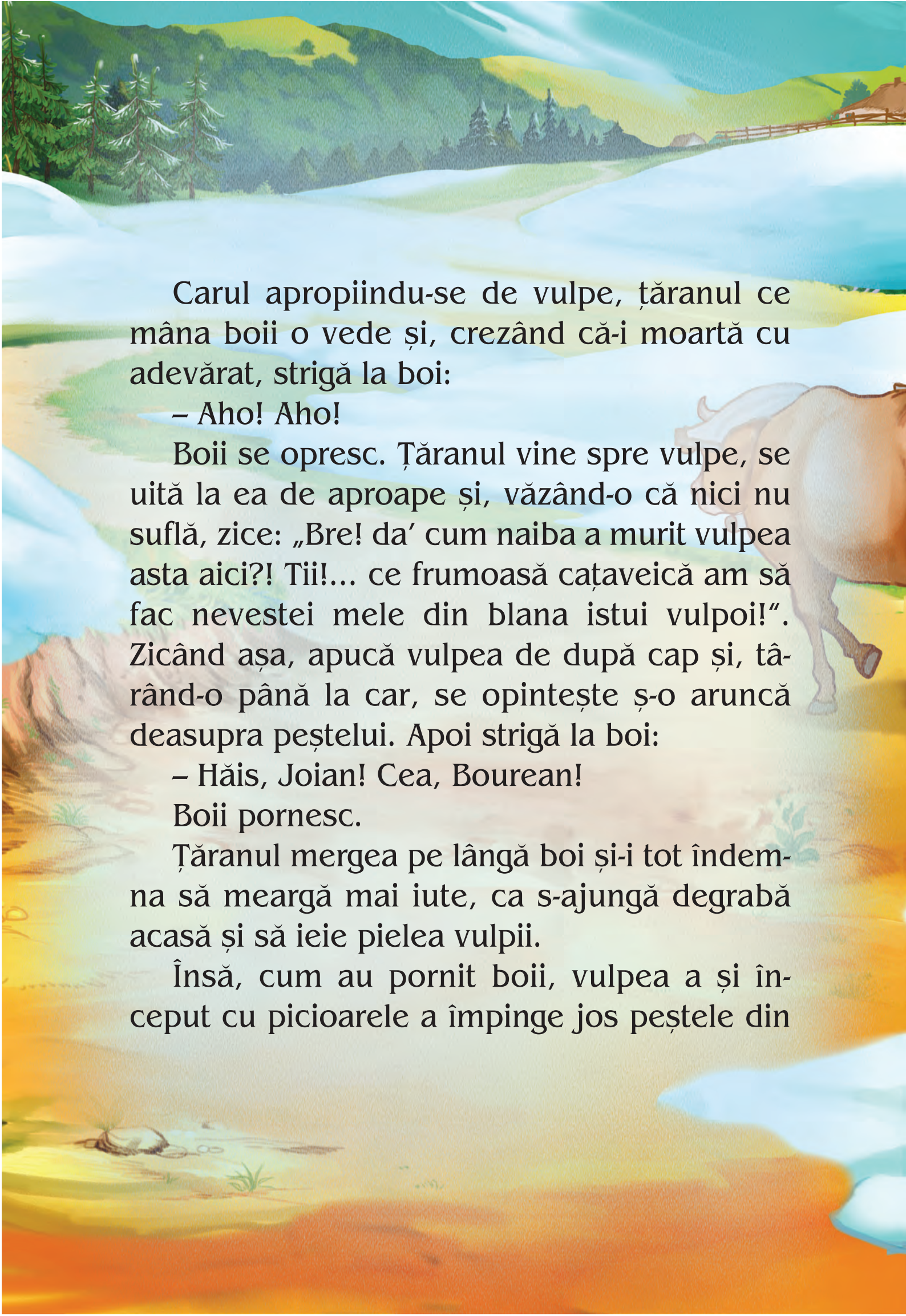

Șezând vulpea cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ea rădică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de doi boi.

„Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam eu.”

Și îndată iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.

Carul apropiindu-se de vulpe, țăranul ce mâna boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi:

– Aho! Aho!

Boii se opresc. Țăranul vine spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând-o că nici nu suflă, zice: „Bre! da’ cum naiba a murit vulpea asta aici?! Tii!... ce frumoasă cațaveică am să fac nevastei mele din blana istui vulpoi!”. Zicând așa, apucă vulpea de după cap și, târând-o până la car, se opintește ș-o aruncă deasupra peștelui. Apoi strigă la boi:

– Hăis, Joian! Cea, Bourean!

Boii pornesc.

Țăranul mergea pe lângă boi și-i tot îndemna să meargă mai iute, ca s-ajungă degrabă acasă și să ieie pielea vulpii.

Însă, cum au pornit boii, vulpea a și început cu picioarele a împinge jos peștele din

